

K?barlangi Marci a tengeren II.

2010 február 20. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

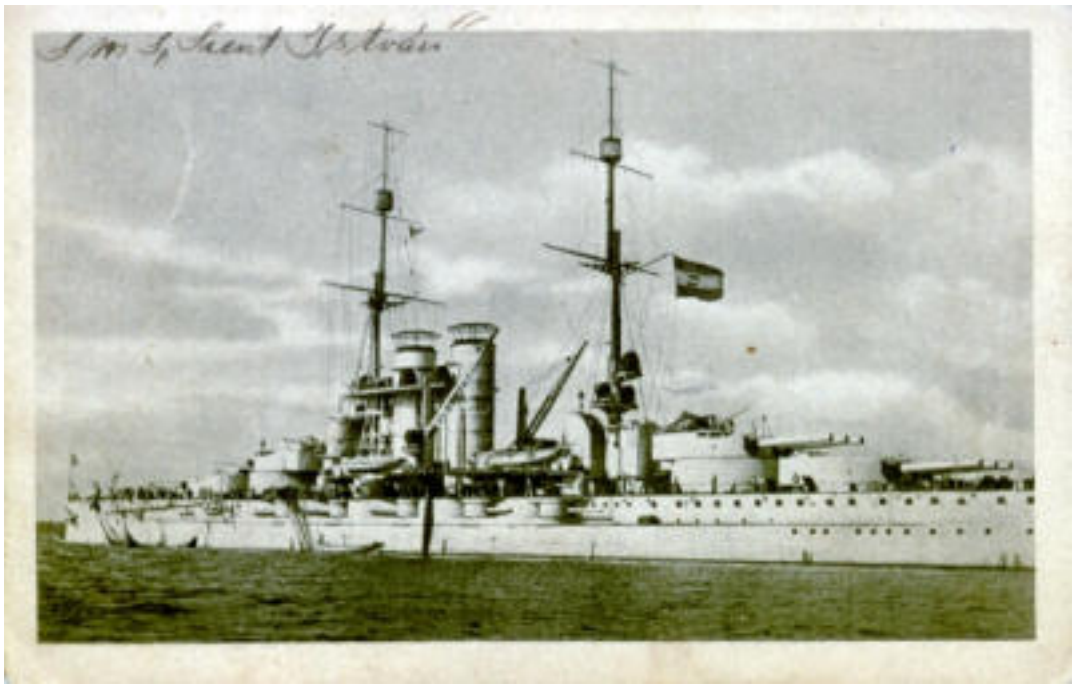
Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Nem sok id?t hagyott a parancsnok Marcinak a tájékozódásra, mert ? éppen csak megnézte az egyik löveget – elámult, milyen vékony és hosszú csöveket használnak itt a tengeren - amikor sorakozót vezényelt a tiszt. Hamarosan megjelent a fedélzeten maga Horty is.

- Fiaim! – kezdte beszédét – az ellenség nagy er?kkel vonult fel Otrantó el?tt, hogy elzárja az Adria kijáratát a Földközi-tenger felé. Hatalmas csatahajók, cirkálók és kisebb rombolók tömege teszi a zárat képez? hajók ?rségét, annyian vannak, mint a mi egész hadiflottánk. Ezt eddig is tudtátok. Már régen elhatároztam, hogy megtámadjuk az ellenséget, felszabadítjuk az otrantói szorost, és elhatározásomat most jóváhagyta a fölséges császár is. Készüljetek, még az este indulunk, hogy hajnalban meglephessük az ellenséget!

Képzelhetitek, milyen lázas készül?dés kezd?dött a hír hallatán. Mindenki, beosztása szerint, még egyszer ellen?rizte a rábízott eszközöket. A f?t?k, mert hiszen g?zhajón vagyunk, feltöltötték a szénraktárakat, a gépészek a turbinákat vizsgálták meg, a tüzérek a hiányzó l?szert pótolták, még a szakácsok is csatára készültek, hideg élelmet csomagoltak, hiszen a következ? napon senki sem fog asztalnál étkezni. Mindenkit, aki éppen nélkülözhet? volt, aludni küldtek, hogy ha kell, frissek legyenek.Aznap, 1917 május 14-én este kifutottak a cirkálók, a Saida, a Helgoland és a Novara, és hajnalra elérték az ellenséges hajók vonalát. Els?ként a Saida ágyúi szólaltak meg, másodikként a célbavett bárka csónakmestere, aki ijedtében, merthogy álmából ébresztették a lövések, leverte a vekkeróráját.

- Riadó! Nyakunkon a török! – Ordította, még félig álmában. Azután rögtön felébredt, mint összes társa, mert a lékeken ömlött be a tengervíz. Hamarosan egy péklapát-szer? kéz markolta a gallérját.
- No nehogy megfulladj, Dzsoni, jobb lesz neked a fogolytáborban, onnan a háború után haza mehetsz gyalog, mert hajód az már nincs! - Vigasztalta Marci, aki embereivel a vízben kapálódzó ellenséges tengerészeket mentette kifele. Mert Horty alatt törvény volt: a legy?zött ellenség nem ellenség, és soha ne haljon meg feleslegesen senki, ha már nem tud ártani nekünk, mert ?ket is várja otthon anyukájuk! Márpedig a hajnali sort?zzel elsüllyesztett hajók népe le volt gy?zve. Igen ám, de a tánc csak most kezd?dött, mert ezek nem voltak igazi hadihajók. Azok csak most indultak meg, mikor hírét vették az ?rhajók elsüllyesztésének, és bizony, ha a három kis cirkálót ott érik, csúnya világ vár rájuk!
Marciék tehát megfordultak, és teljes g?zzel vágtattak hazafelé, mert ha az ellenséges csatahajók tüzébe kerülnek, végük. Azoknak emberderék-vastag ágyúik voltak, és kétszer messzebbre l?ttek, mint a Novara vékony csövei. Magasan állt már a nap, amikor hajóink ?rsége füstöt jelzett, el?bb balról, azután jobbról is. Hamarosan jól látták, hogy nagy csatahajók vették körül kis csoportjukat, és mivel el?ttük is voltak, elzárták útjukat. Akkor Horty megparancsolta, hogy a hajók álljanak körbe, és minden cs?b?l tüzeljenek, ahogyan csak bírnak, és rádión segítséget kért a mieinkt?l. Marci szinte egyszerre volt ott minden ágyúnál, serkentette a tüzéreket, bátorította a fiatalabbakat. Majd, mivel nem volt megelégedve munkájával, felment a parancsnoki hídra.

- Kapitány uram, nem jól áll a szénánk. Túl messze van az ellenség, nem tudok pontosan célozni!
- Látom, fiam, de majd teszünk róla, közelebb megyünk. – Válaszolta a kapitány.
Azzal parancsot adott, hogy hozzák el? a ködcsináló gépet. Marci nagyot nézett, amikor a fránya masina vastag füstöt kezdett okádni, és mégsem kellett köhögni. Egykett?re olyan köd szállt a tengerre, hogy kett?ig sem láttak, ám jól megjegyezték, ki hol van, és gyorsan megindultak az ellenség felé. Fél óra múltán, a ködb?l kibukkanva, ott

álltak a csatahajók el?tt. Azok persze bámultak, mert ilyet még ?k sem láttak: leszállt a köd, de csak úgy, hogy ellenségüket ne láthassák!

- K?barlangi hadnagy, tüzet nyiss, de pontosan ám! – Adta ki a parancsot Horty. Ekkor Marci olyan jól l?tt, hogy súlyos károkat okozott az ellenségnek. Azoknál is új parancsot adtak, hátrálni kezdtek, hogy messze hordó nehéz ágyúikat okosan használhassák. S bizony sikerrel jártak, mert egyszer csak a Novarán akkorát szólt egy találat, hogy az emberek megszédültek. Mikor Marci körülnézett, látta ám, hogy a gránát közvetlenül a parancsnoki híd mögött csapott be. Rohantak fel a hídra, és szomorúan látták, hogy ott összetörve, vérben fekszik Horty és helyettese, Szuborits korvettkapitány. Rajta már nem lehetett segíteni, de Horty hirtelen felült.

- Hozzátok el? azt a nyugágyat, ott van a hátsó kémény mögött, és fektessetek rá! – Mondta, de igen gyenge hangon. – Úgy tettek, és kivitték ?t a híd el?tti fedélzetre, ahonnan fekték?l is jól láthatott. Mert felülni ezután már nem bírt rettenetes sebei miatt, de azért vezette az ütközetet.

- Kormányos, három fokkal jobbra! Marci, a vízvonalra célozz! Mi van a Saidával, kérdezzék meg!

S így folyt a harc még fél órán keresztül, több találatot nem kaptak, ellenben sikerült megl?ni az ellenség zászlóshajóját, az Invalidus csatahajót. Ekkor azok hirtelen abbahagyták a tüzelést.

- Jönnek a mieink! – Kiáltotta az ?rszem, s valóban, messze a láthatáron vastag füstoszlop szállt az égre, mert teljes g?zzel közeledett a Szent György páncélos cirkáló a vitéz Koniek Emil parancsnoksága alatt. S ez már elég volt, hogy az ellenség megfusson! Pedig még ennek sem volt fele annyi ágyúja, mint egyedül az Invalidusnak. Nagy volt a megkönnyebbülés a Novarán, a Helgolandon és a Saidán. Gy?ztünk, de bár a parancsnok úr felépüljön! Alighogy elhallgattak az ágyúk, mindenki köré gy?lt, s vigasztalták, sebeit vizsgálták. De Horty csak Marcit kereste.

- Sajnálom, fiam, a birkózást el kell halasztanunk, mert nem igen érzem jól magamat!

- Annyi baj legyen, a jöv? héten folytatjuk, csak még edzem magam egy kicsit, mert különben rajtavesztek! – Válaszolta Marci, és mindenki nevetett.

Azután számba vették a károkat. Bizony a Novara inkább hasonlított romhalmazhoz, mint hajóhoz. Kész csoda, hogy el nem süllyedt. A g?zgépek is odavoltak, így a Saida vontatta haza Fiumébe, de mindennél többet ért a

dics?ség, hogy a három kis cirkáló legy?zte az ellenség sok nagy csatahajóját, örök dics?séget szerezve a magyar tengerészeknek!

Pogány István
Szerz? a Flag Polgári M?hely tagja

Ajánló